

„Егиди санджакъ девойко!
Я многу села сумъ шеталъ,
Какъ тебе не сумъ видело,
Санджакъ девойка да бидитъ

Со сто й пендесетъ санджаци,
Калци со копци да носитъ,
Бъли елечи съ петлици!“

640.

„Що коня коишъ, ергенъ Димитрія, кѣде ке одинъ?“ —	
„Ясъ ке си одамъ —	на силна войска.“ —
„Зашъ не ми каза —	три дни понапретъ,
Ясъ да ти напр’амъ —	сейменско руво,
Да ти сошіамъ —	кнока кошуля,
И да ти напр’амъ —	мор-на долама,
И да ти купамъ —	чиф-не пищоли,
Чиф-не пищоли —	и тонка пушка?“

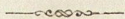
641.

Сънце ми зайде Солунско-поле,
Во ливаге-то, затъ кофиле-то,
Тога съ згоди левенъ Никола,
На гла’а носитъ самурли калпакъ,
А на калпак-отъ педесетъ перя,
Педесетъ перя, петъ огледала,
На огледала бесценетъ каменъ,
Каменъ ми светитъ, какъ ѣсно сѣнце,
А огледала, какъ дробни дзвезди.

642.

Снощи мина’е до деветъ брака,
Конъи ява’е дури лета’е;
Руво носе’е дури горе’е,
Пушки носе’е, какъ дробни дзвезди,
А остри сабы ко’ сека’ици.

643.

Повей ми, повей, ветре Меглене,
По море силенъ, по поле ладенъ;